

Agenttirakenteen syntaktista taustaa

Verbin infiniittimuotojen syntaktinen erikoislaatuisuus perustuu siihen, että ne itse nominien deklinaatioon sopeutuneina saavat verbin määritteitä. Ne muistuttavat verbejä toisessakin suhteessa: niihin kaikkiin kuuluu tekijä, erillisenä tai piilevänä. Useimmiten tekijänä on lauseen subjekti: *Poika kulki vihellellen* = *Poika kulki*. *Poika vihelteli*. Ilmaus saattaa olla myös yleislaatuinen, jolloin nominaalimuodon pohjana olevassa lauseessa esiintyy epämääräinen tekijä: *Vihellellen aika kuluu* = *Viheltelee*. *Aika kuluu* (vrt. *Aika kuluu arvellessa*). Erillinen tekijä esiintyy seuraavassa: *Poika vilhelsi kaikkien kuullen* = *Poika vilhelsi*. *Kaikki kuulivat*.

Verbin infiniittimuotoon pohjautuvaa neksusta, jossa molemmat osapuolet ovat ilmaistuina, on totuttu sanomaan nominaalirakenteeksi, vaikka käsitettä ei ole rajattu eikä yhtenäistetty. Joka tapauksessa neksuksen jäsenet yhdessä muodostavat syntaktisen yksikön, jonka funktio määräytyy nominaalimuodon taivutuspäätteen mukaan. Periaatteessa verbin infiniittimuoto voi esiintyä kaikissa yksinäisnominin asemassa, subjektina yhtä hyvin kuin adverbaalisena ja adnominaalisena määritteenä.

Adnominaalisen suhteen kannattajina ovat suomessa varsinaisesti partisiipit: *Lukeva poika*. *Lukenut poika*. *Luettava kirja*. *Luettu kirja*. Partisiipit ovat erikoisasemassa sikäli että ne sijoittavat ilmaisemansa tekemisen suhteelliseen aikakaavaan: menneeseen tai menemättömään. Niinpä partisiippiattribuutti pääsanoineen voidaan muuntaa lauseeksi, jossa pääsana on subjektina tai objektina ja partisiippia vastaava finiittiverbi joko preesensissä tai jossakin menneen ajan tempuksessa: *Poika lukee*. *Poika luki* / *on lukenut* / *oli lukenut*. *Kirja luetaan*.¹ *Kirja luettiin* / *on luettu* / *oli luettu*. Pää-

¹ On huomattava, että *luettava kirja* sisältää modaalisen tai nesessiivisen vivahteen, joka ei käy ilmi yksinkertaisesta subjektin ja predikaatin välisestä suhteesta.

sana siis edustaa aktiivisen partisiippimuodon tekijää ja passiivisen partisiippimuodon tekemisen kohdetta.

Passiivisia infiniittimuotoja on suomen kielessä vähän, ja partiisiipit ovat niistä ainoita, jotka voidaan aktivoida erillisen agentin avulla. Ovathan partisiippimuodot muutenkin lähinnä indoeurooppalaisten kielten tyyppistä persoonallista passiivia: Seinät ovat maalattu ~ Seinät on maalattu. Agentti tulee kyseeseen itse asiassa myös passiivin partisiippimuotoihin perustuvissa temporaali- ja nesessiivirakenteissa: *pojan luettua*, *pojan on luettava*, mutta yleensä sillä tarkoitetaan adnominaaliseen suhteeseen saatetun partisiippimuodon tekijää. Varsinaisiin partisiippimuotoihin perustuvaa agenttirakennetta on kirjasuomessa vain yksi: *pojan luettava kirja*. Murteissa tavattava tyyppi *hiiren syöty leipä* ("pojan luettu kirja") on saanut semanttiseksi vastineekseen *ma*-verbaalinominiin pohjautuvan rakenteen *pojan lukema kirja*. Tämä ns. agenttipartisiippi on muodoltaan aktiivinen, mutta se selitetään syntaktisilta suhteiltaan passiiviseksi. Attribuuttina oleva partisiippi ja sen pääsana voidaan palauttaa neksus- tai objektisuhteeseen; agenttirakenteen takana on lause, jossa vallitsevat molemmat suhteet. Siten *pojan lukema kirja* vastaa lausetta *Poika luki kirjan* (t. *kirjaa*), ja *pojan luettava kirja* perustuu ilmaukseen *Poika lukee kirjan* (t. *kirjaa*), johon erikoisen modaali- vivahteen tuo toinen kantalause: *Kirja sopii lukea*. Agentin ja verbaalinominin muodostaman lausekkeen suhdetta pääsanaan taas vastaa relatiivi- eli attribuutilause: *kirja, jonka (t. jota) poika luki*.

Kokonaisuutena agenttirakenne edustaa lausetta, joka on sovitautunut toisen lauseen syntaktiseen struktuuriin. Lauseilla täytyy olla yksi yhteinen jäsen: agenttirakenteen pohjana olevan lauseen objekti kuuluu myös peruslauseen struktuuriin, ei välttämättä objektina, vaan minä nominijäsenenä tahansa. *Tutustuimme hänen laatimaansa suunnitelmaan* on tietysti palautettavissa lauseisiin *Tutustuimme suunnitelmaan* ja *Hän on laatinut suunnitelman*. Toisin sanoen, agenttirakenteen sisäinen struktuuri edellyttää objektisuhdetta, ulkoinen struktuuri riippuu peruslauseen syntaktisista suhteista, joita rakenteen pääsanaan liittyvä sijapäätte ilmentää. Toisinaan rakenteen neksusosa ja pääsana ovat joutuneet peruslauseessa eriäviin funktioihin: *Arvasin suunnitelman hänen laatimukseen* jäsenyyt siten, että agentti ja verbaalinomini edustavat predikaatin täydennystä ja pääsana tämän kokonaisuuden objektia, siis *Arvasin (suunnitelman) hänen laatimukseen*.

Agenttirakenteen erikoisuus selviää verrattaessa esimerkkiä samansisältöiseen partisiippirakenteeseen: *Arvasin hänen laatineen suunnitelman*. Partisiippi-, sen paremmin kuin temporaali- tai finaali-rakenteillakaan ei ole peruslauseen kanssa yhteistä jäsentä (yhteinen subjektikin ilmaistaan erillisenä, possessiivisuffiksin avulla). Poikkeuksena on refleksiiviverbin ohella subjektina esiintyvä partisiippirakenne tyyppiä *Hän tuntuu tietävän asiasta jotakin*, jonka subjekti tosiaan on samalla myös peruslauseen subjekti: *Hän tuntuu... Hän tietää asiasta jotakin*. On siis rakenteita, joilla ei ole peruslauseen eli hallitsevan lauseen kanssa yhtään yhteistä jäsentä, ja taas toisaalta rakenteita, joilla on jokin määräjäsen yhteisenä strukturaalisena aineksena. Mikäli yhteinen jäsen on rakenteen objekti, kyseessä on agenttirakenne. Tämän perusteella voidaan selittää agenttirakenteeksi tyyppi *Isä toi omenia lasten syödä = Isä toi omenia. Lapset syöivät omenia*, mutta ei finaalin *Isä toi omenia syödäkseen (ne)*, koska rakenne sallii oman objektin — yhteisiä jäseniä ei ole.

Kuten näkyy, agenttirakenne saattaa ajautua varsin kauas attributiivisesta suhteestaan, mutta se on ulkoisen, ei sisäisen struktuurin vaikutusta ja sinänsä toisarvoista. Turhaa on myös tässä yhteydessä ryhtyä selvittämään agenttirakenteiden eri lajeja. Nykysuomessa on *ma/maton*-partisiippiin perustuva verrattomasti muita yleisempi, vaikka sitä pidetään ahdasalaisena, vieläpä suhteellisen nuorena muodostelmana. Hakulisen mukaan suomen *ma*-agenttipartisiipin pohjalle syntyneellä rakenteella ei ole vastinetta muissa itämerensuomalaisissa kielissä. Lapissa sen sijaan on vastaava rakenne, ellei se ole lainaa suomesta. Kuitenkin periaatteellisesti samanlaista rakennetta on vepsässä, virossa ja etäsukukielissä, vieläpä samojedissa ja turkkilaiskielissä saakka. Vepsässä passiivin 2. partisiipin ja adessiivi-ablatiivin tai allatiivi-datiivin varaan kehittynyt rakenne ei sentään liene edes periaatteellisesti verrattavissa suomen *ma*-rakenteeseen, sen sijaan sitä vastaa vierasperäinen *sepältä taottu kirves*-tyyppi, jossa agentti on verbin eikä nominin määrite. Mutta etäsukukielistä on löydettyissä paitsi periaatteellisesti myös muodollisesti aivan vastaava rakenne: genetiivi, *ma*-verbaalinominin etymologinen vastine ja nomini lapista ja tšeremissistä ja nominatiiviin ja *ma*-verbaalinominin esiintymään perustuva tyyppi tšeremissistä ja lisäksi permiläisistä ja obinugrilaisista kielistä, joissa ei ole suomen genetiivin etymologista vastinetta. Tämä sulkee pois mahdollisuuden, että rakenne on suo-

messä muukalaista, indoeurooppalaista vaikutusta, ja myös valottaa agenttirakenteen syntymiseen johtanutta kehitystä.

Tšeremississä, missä sivulauseet ovat harvinaisia, esiintyy runsaasti nominalisaatiota. Lause sijoitetaan toiseen lauseeseen muuttamalla sen kokoomusta niin että se voi sopeutua peruslauseen struktuuriin. Ratkaisuja saattaa olla useampia kuin yksi. Lause *üđer jeyəm pala* 'tyttö tuntee miehen' tuottaa nominalisaatiot *üđer paləme jey(že)* tai *üđerən paləme jey(že)*. Edellisessä esimerkissä pääsanaan liittyvällä possessiivisuffiksilla on determinoiva merkitys, jälkimmäisessä sen saattaa otaksua viittaavan genetiivimuotoiseen agenttiin, vrt. *məjən lümö kajikem* 'minun ampumani lintu'. Kun finiitti-verbiin perustuva neksus nominalisoituu, verbinvartaloon lisätään tavallisin nominalisoiva suffiksi *me*. Neksuksen toinen jäsen saattaa yhä olla nominatiivissa, joka voidaan tulkita yhtä hyvin verbinmuodon tekijän kuin adnominaalisen määritteen sijamuodoksi. Genetiivimuotoinen tekijä tuo infiniittimuodon nominaalisuuden korostuneesti esiin, mutta ei silti ole siihen tavanomaisessa attribuutisuhteessa.

Adnominaalisena määritteenä *me* on erittäin yleinen, muutenkin kuin agenttirakenteen osana. Sen voi katsoa vastaavan suomen sekä infinitiiviä että partisiippia, esiintyvän sekä substantiivisena että adjektiivisena: *jümö büt* 'juomavesi', *šoktəmo jük* 'soiton ääni'; Wichmann antaa sille nimeksi *nomen acti*, *nomen actionis*. Selvemmin substantiivinen on tyyppin edelleenjohdannainen *maš*: *šoktəmaš* 'soittaminen', mutta ei suinkaan yksiselitteisesti. Kumpikin verbaalinomini on aikasuhteiltaan aivan eriytymätön; niillä ei suomen partisiipin tavoin ole edes relatiivista temporaalista sisällystä. Toisen parin tšeremississä muodostavat verbaalinomininit *še* ja *šaš*, edellinen Wichmannin mukaan *nomen agentis*, jälkimmäinen *gerundi*.² Vaikka *še* usein viittaa menneisyyteen, se voi ilmaista myös nykyaikaa: *kajše jey* on sekä 'mennyt mies' että 'menevä mies'. Sen sijaan *šaš*-tyyppi sisältämänsä nesessiivisen vivahteen takia usein viittaa tulevaisuuteen: *kajšaš kornəžo* 'kuljettava tie'.

Mainitut neljä verbaalinomia voivat tšeremississä esiintyä adnominaalisina määritteinä. Jos adnominaaliseen määritteeseen liittyy tekijä, tuloksena on agenttirakenne. Tavallisimmin agenttirakenteen predikaattiosana on *me*-verbaalinomini, joissakin murteissa *maš*, tai

² Yrjö Wichmann *Tscheremissische Texte* 123.

tulevaan aikaan viittaava *šaš*. Sen sijaan *še* ei periaatteessa tule kyseeseen; itsessään tekijän ilmaiseva verbaalinomini ei tarvitse agenttia. Suomen kielessä vallitsee mielenkiintoinen paralleeliasetus: *me*-tyyppiä vastaa *ma*-agenttipartisiippi, *šaš*-tyyppiä passiivin I. partisiippiin perustuva rakenne. Keskityn seuraavassa ensin mainitun tyyppin tarkasteluun.

Kuten suomessa, tšeremississäkin agenttirakenteen predikaattiosa yleensä osoittaa päättynyttä tekemistä. Tämä johtuu verbaalinominin ja itse lauseen yleisestä merkityssisällyksestä. Joissakin tapauksissa toiminta saattaa olla jatkuva: *mijen purat ižažen iləmə šurtuško* 'he menevät vanhemman veljen asumaan taloon' Beke, Malmyž. Esimerkistä näkyy myös, että ainakin agenttirakenteen kannalta mainituissa kielissä on hyvin vähän intransitiiviverbejä.

Tavallisin agenttirakenteen tyyppi on tšeremississä siis $N^{gn} + me + N$: *jeŋən nalme imə(že)*. Kuitenkaan mainittu kaavio ei välttämättä edellytä agenttirakennetta. Ilmaus *memnan jümö bit* on kaksiselitteinen. Ensinnäkin *jümö* voi liittyä attribuuttina nominiin ja *memnan* voi edustaa näin syntyneen nominilausekkeen $A + N$ genetiiviattribuuttia: $N^{gn} + (A + N)$ 'meidän juomavetemme'. Toisena mahdollisuutena on tulkita genetiivi ja verbaalinomini neksuksen jäseniksi ja koko neksus nominin attribuutiksi: $(N^{gn} + N^v) + N$: 'meidän juomamme vesi'. Sama ero on havaittavissa suomessakin: *linnun pesimäpuu* ja '*linnun pesimä puu*'. Lapissa agentti-verbaalinomini, ns. aktio, on säilynyt substantiivina, esim. *aččë-čallemgir'je* 'isän kirjoitus-kirje', joka ainakin Nielsenin merkitsemistavasta päätellen ei edustakaan agenttirakennetta, vaan liittyy suomen *pesimäpuu*- tai *asumapaikka*- tyyppiin.³ Mutta lapissa on toisinkin jäsenyvää attribuuttimäärítettä: *borrâp mii sú väd'dem biebmə* 'syömme hänen antamaansa ruokaa'.⁴ Loppujen lopuksi on kyseessä yhdyssanan ja sanaliiton vastakohtaisuus pikemmin kuin verbaalinominin substantiivisuus tai adjektiivisuus. Sellaisessa ilmauksessa kuin *kuninkaan asumakaupunki* *ma*-johdannainen on yhdyssanan alkuosana joka tapauksessa varsin lähellä adjektiivista funktiota.

Huomattavin periaatteellinen ero suomen ja tšeremissin agentti-

³ Konrad Nielsen FUF XIII 190.

⁴ Björn Collinder Comparative Grammar of the Uralic Languages 267, Erkki Itkonen SUST 98 299.

rakenteissa ilmenee possessiivisuffiksin sijoittumisessa. Viimeksi mainitussa kielessä se ei koskaan liity verbaalinominiin, vaan aina pääsanaan; välttämätön se ei ole edes persoonapronominin yhteydessä: *memnan kajšaš kornəžo* 'meidän kuljettava(mme) tie', jossa pääsanaan liittyy determinoivana yksikön kolmannen persoonan suffiksi, vaikka agentti edustaa monikon ensimmäistä. Siten tšeremississä pelkä possessiivisuffiksi ei voi saada agentin funktiota, se saattaa vain täsmentää vahventavan *əške* 'itse'-pronominin edustaman persoonan: *ške jörütəme kərəpet* 'rakastamasi herra' Paasonen, Birsk. Obinugrilaisissa kielissä, joissa adnominaalisena agenttina esiintyy nominatiivimuoto, possessiivisuffiksin asema on vakiintumaton. Se voi puuttua kokonaan, liittyä verbaalinominiin tai liittyä rakenteen pääsanaan: *taw pantəm kwal* 'hänen kattamansa talo' (voguli);⁵ *mä wermäm (rit)* 'minun tekemäni vene' (itäostjakki);⁶ *naŋ werəm ɔ pen* 'sinun tekemäsi vene' (pohjoisostjakki).⁷ Horjuvuutta ilmenee saman kielimuodonkin alueella. Samojedista on löydettävissä vielä uudenlainen kaava: *toondamaw jaw* 'peittämälläni paikalla(ni),⁸ jossa rakenteen tekijä tunnistuu sekä verbaalinominissa että pääsanassa.

Ellei agenttia erikseen ilmaista, verbaalinominiin liittyvä possessiivisuffiksi on syntaktisesti merkityksellinen. Agentin ohella esiintyessään se korostaa neksuksen jäsenten yhteenkuuluvuutta. Yleensä possessiivisuffiksi liittyy nominilausekkeen pääjäseneseen. Tämän perusteella voisi väittää, että rakenteen predikaattiosa on suomessa ja samojedissa substantiivinen, tšeremississä adjektiivinen ja obinugrilaisissa kielissä kumpaakin, tilanteen mukaan. Useimmissa kielissä kategoriat eivät kuitenkaan ole näin selvästi erotettavissa. Tšeremissin kannalta on mahdotonta luokitella *me*-tyyppiä muuten kuin sen syntaktisen aseman mukaisesti: agenttirakenteen osana se on saatettavissa attribuutisuhteeseen, eikä attribuuttiin koskaan liity possessiivisuffiksia, olkoon sitten kyseessä substantiivi tai adjektiivi. Vertailukohteeksi sopii esimerkki *memnan gaŋe lütšən jalnək* 'meidän kaltaisemme pelästyneet eläimet' (Jewskij), joka noudattaa agentti-

⁵ M. Kispál-Szabó A vogul igenév mondattana 220.

⁶ János Gulya Eastern Ostyak Chrestomathy 127.

⁷ Károly Rédei Northern Ostyak Chrestomathy 73.

⁸ Collinder mt. 269.

rakenteen attribuuttisuhteita. Siinäkin genetiivi ei liity pääsanaan, vaan adjektiivin, jonka kanssa se muodostaa yhtenäisen, pääsanaa määrävän kokonaisuuden. Käsittäakseni pääsanana asema ei muutu, sanottakoon sitten 'arka eläin' tai 'meidän kaltaisemme eläin', 'pelätty eläin' tai 'kaikkien pelkäämä eläin'. Ero on pääsanaan liittyvän määritteen sisäisessä rakenteessa.

Suomen agenttirakenteen katsotaan syntyneen appositio-suhteesta ja samaa selityspäätettä on sovellettu esim. unkarin ja permiläisten kielten rakenteisiin.⁹ Tšeremissin vastaavan konstruktion laita on toisin; siitä puuttuu apposition tärkein tunnusmerkki, kongruenssi, possessiivisuffiksin käyttäytymisestä puhumattakaan. On myös huomattava, että pelkästään agentti ja verbaalinomini eivät vielä luo agenttirakennetta, tarvitaan välttämätön kolmas jäsen, rakenteelle ja peruslauseelle yhteinen. Pääsanaa edustava nomini ei siten ole mikään selittävä lisä, vaan rakenteen syntymiselle välttämätön edellytys. Myös käsitteellisesti pääsanalla on keskeinen asema. Ilmaus *Sain hänen lähettämänsä kirjeen* korostaa peruslauseeseen kuuluvaa osaa *sain ... kirjeen*, kun taas *hänen lähettämänsä (kirjeen) = Hän lähetti kirjeen* edustaa sivuajatusta, selventävää lisää.

Suomen ja tšeremissin agenttirakenteet voivat tietysti selittyä rinnakkaiskehityksen tuloksiksi ja yhtäläisyydet sattumanvaraisiksi. Toisaalta eräät suomen rakenteen vanhahtavuudet ovat verrattavissa sukukielten edustuksiin. Suomen *ma*-agenttipartisiipin voi ajatella kuvastavan hyvinkin vanhoja suhteita. Kuten toistuvasti todetaan, se on muodoltaan aktiivinen, mutta funktioltaan passiivinen, omassa muotoryhmässään ainutlaatuinen. Tarjona olisi passiivinenkin muoto *lähetettämä-, luettama-* (3. infinitiivin instruktiivissa esiintyvä), mutta passiivi on systeeminä nuori, vain itämerensuomalaiseen aikaan rajoittuva. Tšeremississä passiivisuus ilmenee verbaalinominin syntaktisesta asemasta ja itse johdinaineksesta, vrt. *nalme imne* 'ostettu hevonen', *nalše jey* 'ostava mies'. Suomeksikin *ma*-verbaalinomini tekemistä tai tekemisen tulosta ilmaisevana on merkitykseltään 'passiivinen', *-ja*-tekijäsuffiksi taas muodostaa 'aktiivisia' johdannaisia. Agenttipartisiippi ei tarvitse erikoista passiivisuuden tunnusta. Toisin on varsinaisten partisiippimuotojen laita, joissa tunnus ilmaisee suhteellista aikaa, mutta ei sisällä aktiivisuuden tai passiivisuuden

⁹ Günter Stipa SUST 121 118—

vivahdetta — erikoisasemassa on nykykielen yhteennivoutunut passiivin 2. partisiippi.

Tarkasteltavanamme oleva agenttirakenne kuvastaa nykykielen kannalta kahta adnominaalista määritesuhdetta, joista ensimmäinen vallitsee agentin ja verbaalinominin, toinen näiden edustaman nominalisoituneen neksussuhteen ja pääsanana olevan nominin välillä. Se on kaikissa kyseeseen tulevissa kielissä verrattain harvinainen, mutta tasaisesti eri murteissa tavattava, omien ilmaisukeinojen varassa kehittynyt. Nominalisaatiot ovat yleisiä kielissä, joissa sivulauseita on vähän. Yleisesti voi sanoa, että verbin infiniittimuodoille perustuvat rakenteet edustavat eri asemissa esiintyviä neksuksen nominalisaatioita: partisiippirakenne objektia, temporaali- ja finiittirakenteet lauseadverbiaalia ja agenttirakenne attribuuttia.

Agenttirakenteelle on ominaista kolmijäsenisyys. Verbaalinominin ja agentin välillä vallitsevaa neksusta ilmentää joko erillinen, adnominaalinen tekijä tai possessiivisuffiksi. Jos verbaalinomini liittyykin pääsanaan, tuloksena on tavallinen kaksiasteinen attribuuttisuhde: *kuninkaan asumakaupunki*, jossa *kuninkaan* on seuraavan yhdyssanan genetiiviattribuutti. Jos taas yhteys pääsanaan katkeaa, päädytään appositiosuhteeseen: *Tulimme kuninkaan asuma (paikkaan), kaupunkiin*. Kummassakin tapauksessa joudutaan kaksijäseniseen ilmaukseen, kummassakin tapauksessa agenttipartisiippi on kadottanut verbaalisuutensa. Yksinkertaisinta on pitää verbaalisuutta primaarisena ja nykyistä agenttirakenteen kolmijäsenisyyttä alkuperäisenä piirteenä. Eihän agenttipartisiippi voi saada määritteekseen objektiakaan, koska pääsana on jo siihen objektinkaltaisessa suhteessa: *Isän pojalle antama lupaus*, mutta *Isän poikaa sitonut lupaus*. Siten pääsana ei ole agenttirakenteen struktuurissa ulkopuolinen, vaan siihen kiinteästi liittyvä jäsen.

Eeva Kangasmaa-Minn: *Agent construction and its syntactical background*

Finnish has several types of agent construction. The most common among them is built on the verbal noun in *ma*, the so-called agent participle, and on a genitive actor, which under certain circumstances is replaced or re-enforced by a possessive suffix added to the verbal noun. Normally it has the function

of an adjective attribute. The agent construction can be traced to a sentence with the structure of subject — predicate — object. In order to be fitted into another sentence it has to undergo certain syntactical changes. The predicate is nominalized, the subject occurs as an actor in the shape of an adnominal modifier, and the object identifies itself as a part of the matrix sentence. The agent construction is possible only when the insert sentence and the matrix sentence have one member in common — the object in the insert sentence, corresponding to any noun phrase in the matrix sentence.

Other Finno-Ugric languages show similar constructions. In Cheremis the possessive suffix goes to the head of the agent construction and binds it to the agent and the verbal noun. Since the verbal noun always occurs undeclined and the syntactical position is identified in the head, the construction cannot be explained on the basis of an appositional relation. It illustrates the general tendency towards nominalization in the language: a two-membered nexus occurring as an adnominal modifier.